

Micul vânător

Elena Farago

Spunea Mihnea către câine:
- „Tare sunt voios, măi Pik!
Uite-ți dau un os și pâine,
C-am să merg cu tata mâine
Și cu tine merg, măi Pik,
Nu-mi mai trebuie nimic;

Am o pușcă-adevărată,
Am și sac de vânător,
De s-ar face „mâine” odată
Să-mi văd pușca încărcată
Și să vad și eu cum mor
Păsărelele din zbor...

Va muri vreuna oare
Când oi da cu pușca? Dar
Am să stau să vad cum moare?
Că eu plâng, măi Pik, și-mi pare
C-am să plâng și-acuma chiar.

Plâng, dar mama-i vinovată
Că tot spune că-i păcat,
Ce, nu știi? a plâns odată
Pentru-o pasăre-mpușcată
Și pe tata l-a certat.

Că spunea că nu-i păcat...
Dacă spune tata, poate
Că-i așa cum spune, dar
Bine-ar fi, măi Pik, de toate
Păsărelele-mpușcate
Ar putea să-nvie iar...

Dar atunci la ce-ar fi bune
Gloanțe și alici și puști
Dacă-n sac nu ai ce pune
Când te-ntorci? atuncea, spune,
Pentru ce să mai împuști?

Și cum mergi cu sacu-n spate
De n-ai gând să-mpuști nimic,
Și ce sac mai am eu, frate,
Și ce haine încheiate

Cu butoni ce nu se stric'
Că-s de corn de cerb, măi Pik.

Ai să vezi tu mâini ce bine
Îmi stă mie vânător,
Merg cu tata și cu tine
Și-au să spuie toți de mine:
- „Ce mai pui de vânător!”

Pui de vânător, vezi bine,
Dar cu mila ce mă fac?
Când mi-o spune tata - „Ține
Pușca drept, și trage bine!”
Ce mă fac, măi Pik, ce fac
Când va face pușca PAC,

Și-oi vedea eu păsărele
Moarte din pricina mea?
Am să plâng mai rău ca ele...
Doamne, zău, ce de belele,
Vai de bucuria mea!

Dar de-aș spune tatei oare
Că pân' mă deprind, aș vrea
Să merg doar la vânătoare
Și să-mi fac o țință mare
Colo-n câmp să trag în ea?
Ce crezi tu, mă Pik, ar vrea?

Și să-l rog să-mi dea și mie
Să aduc ceva vânat?
Uite-așa, halal să-mi fie!
Cine ar putea să știe
Că nu eu l-am împușcat?

Dar de cineva mă-ntreabă
Ce aduc în sac, pot eu
Să mai fiu copil de treabă
De-oi minți spunând în grabă
Că aduc vânatul meu?

Nu, măi Pik, întotdeauna
Le-am spus toate drept și-acum
Să trântesc gogea minciună
Pentr-un „bravo” luat în drum
Pe nedrept? Ba nicidecum,

Eu răspund vorba curată

Cum e drept, și alt nimic –
Că pe cei ce mint o dată
Nu-i mai crede nimeni, Pik.
Și rămân pe viața toată
Niște oameni de nimic”.